

**ГЕОРГИ КОНОВСКИ
СТАРИЯТ ПОЛКОВНИК
СУТРИН**

chitanka.info

Старият полковник започна утринната гимнастика. Е, не като във военното училище едно време, когато това беше любимият му час. По къси гащета, по потници, в колона по един, свити лакти до тялото, бегом, бегом, бегом... И никакви отклонения на очите в неправилна посока — гледаш гуменките на тоя отпред и по тях се движиш. Няма нужда да кривиш поглед, да избираш накъде и как да бягаш. Старшината ръководи ритъма със свирката, ти трябва само да внимаваш да си в колоната и да не изоставаш. Камо ли пък да избързваш. С което да демонстрираш индивидуализъм и цепене от колектива.

После гимнастиката, точно и послушно изпълнение на упражненията, които показва днешният избраник. Малко завист, разбира се, към харесалия се на взводния, но пък това е добра основа да се напъваш, да се концентрираш, да влагаш всичко, та лейтенантът, седнал на дървената трибуна, да си отбележи фамилията ти и, може би, евентуално, май утре теб да посочи като водещ на гимнастиката...

Сетне е закуската, после в класното се водят часовете, обяда, почивка, накрая два часа строева подготовка.

Също любима на Старият полковник. Изпънати редици, стегнати тела, широк размах на ръцете, краката бият в ритъм...

Няма какво да му мислиш, няма какво да измисляш. Всичко е в устава и в командите. Ти си свободен човек — маршируваш точно по командите, изпълняваш нужното. И няма място за глупави въпроси от рода на: а защо?

Защото трябва!

Така командва старшината, нему е поставил задачата взводният, който трябва да осъществи плана на ротния, а той добре е чул какво нарежда батальонният, пък опитният офицер добре е прочел и запомнил указанията на началника на училището.

Останалото са глупости и тъпотии на цивилни гарги...

Дет се вика — ако бяха толкова умни, защо не вървят по улицата в крак?

Но сега старият полковник не може да марширува. Отдавна мина и времето, когато командваше. Сега не щат да го зачитат. Даже послушната доскоро дъщеря.

А от нея той какво толкова иска? Да слуша, да изпълнява и да се съгласява. Ей го — оня ден се разсърди заради някакъв си хляб. Ами

да не е виновен той, че е объркал какво да ѝ поръча? Донесе му го тя, обаче старият полковник се сети, че баш днес искал да опита от другия. И я върна да вземе. Но как да знае, че точно тогава в рекламите ще показват един апетитен, оранжево-розов, дъхтящ хляб? Ами ще отиде да му вземе — няма да ѝ се счупят краката...

Пък тя...

Уж е по-млада от баща си, а е изостанала във времето. Ето — вчера ѝ говори за новите масажори за крака, които видя на рекламите. Тя хич и хабер си нямала, че даже взе да го пита какво ще прави тая машинка? Хем го болят краката, хем тръгва за тоалетната половин час по-рано...

Тя ще каже! В кой век живее? Рекламираат го, той го е видял, харесало му е — значи трябва да го купят и да го види. Нали плаща с пенсията си? А тя е голяма — за тая пенсия е минал през военното училище, после десет години офицер, накрая началник го издигнаха — завеждаше общинския военен отдел, що важни документи минаха през ръцете му. Лични картони, партийни указания, общински планове...

Затова пенсията му е два пъти по-голяма от тая на съседите. Те пък какво са работили? Единият 40 години учител беше, другият половин век лекар. И какво толкова? Всеки може — само началството да прецени и му нареди. Защо се вайкат, че... Абе, интелигенти нещастни! Как ги обичаше такива — най-вече да ги вика запас. Да видят те кой е началник! Обаждаха му с разни величия — ама как в края на годината без учителя, ама не можели да се справят без доктора...

Ще могат! Полковникът е наредил, при него прошка няма...

Така... Сега — лекарствата. Това — да, добре. Това — не, за какво му е? Е, изписал ги лекарят, ама той какво разбира? Учил бил, не знам какво си...

Старият полковник вчера гледа внимателно рекламите. И слуша някакъв чужденец, който обясняваше какви чудеса правят едни илачи.

Та веднага след това звънна на дъщеря си. Скара ѝ се, задето си ляга в полунощ още, обясни ѝ какво да купи. Ама с нея вече трудно се говори. Искала да пита лекаря най-напред...

Нищо не разбират тия доктори! Нищо!

Той гледа, той слуша, той е наясно кое какво е. И най-добре знае какво трябва да пие. Докторите не могат в крак да ходят, ще го

лекуват...

Я, то станало десет часа. Време е дъщеря му да донесе новите илачи. Защо се бави? А трябва да отиде до магазина пак. Забрави вчера да й поръча от сладоледа. Нищо, няма да й се счупят краката. Пък и работа друга няма — в службата ще я изчакат...

Старият полковник се надигна бавно. Време беше за похода до тоалетната...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.